

Když se řekne dětství, tak si každý pod tím pojmem představí něco jiného. Někdo si představí úsměv své mámy či táty, k tomu spoustu radosti a někdo třeba sérii těch nejhorších vzpomínek, co má.

Já mám to štěstí, že mé dětství bylo šťastné. Moji rodiče nebyli možná nejlepší v partnerských vztazích, a proto jejich život doprovázely hádky a problémy, ale i přesto pro mne zůstanou rodiči, na něž nedám dopustit.

Kdo ale opravdu ovlivnil mé dětství a dětské štěstí dovedl k dokonalosti, to byl bratr Jeník.

Nikdo si, myslím, nedovedl ani představit, jak moc jsme spolu vlastně byli spjati a kolik lumpáren a všemožných výprav jsme spolu podnikali. Byl jen o dva roky starší a už nade mnou držel ochrannou ruku.

Z vyprávění vím, že už jako malé dítě na pískovišti jsem seděla v písku a on, ač také ještě prcek, nade mnou hlídal, aby mi nikdo neublížil. A tak to s námi rostlo pořád dál...

Jak jsem již psala, mé dětství a dospívání, přes někdy nestandardní vztahy v rodině, bylo velmi spokojené. Rodiče řešili své neshody, jak uměli, a já jim to vůbec nemám za zlé. Vím, že nás milovali i přesto, že jsme později nežili ani tak spolu, jako vedle sebe.

Vlastně ani nevím, kdy to začalo, že se naše lednice rozdělila napůl a já najednou byla více s bráchou a mamkou a otec zase jen se sestrou. Prostě se to tak nějak seběhlo, že jsme se sestrou nevyrostly v sesterské lásce, ale vlastně jako dvě téměř cizí holky. V té době mi to ve skutečnosti ani nevadilo. Měla jsem druhého sourozence a ten tu pro mne vždycky byl. Stačilo mi to.

Kdo ví? Možná právě proto síla našeho vztahu s bráškou byla taková, jaká byla.

Dá se říci, že ať si z té doby vzpomenu na cokoli, vidím nás dva spolu. Některé naše nápady se mi sice dnes jeví jako šílené, ale ve své době to byla fakt super zábava.

Často jsme hrávali doma v předsíni fotbal a jako bran-ku používali hlavní dveře. Sousedka, co bydlela pod námi, pro to ale neměla dostatek pochopení a neustále nám tloukla na dveře, které jsme se báli otevřít. V touze po poznání jsme také zkoušeli, zda se dají noviny jíst, nebo jaké to je, nechat si téci vodu z okapu do pusy. Musím říci, že ani jedno z toho moc dobře nechutnalo.

Při operaci plyšové opice jsme dospěli k poznatku, že plyšáci nemají orgány jako my a piliny, které se z nich po rozřezání sypou, se opravdu špatně uklízí. Jako lékaři jsme za moc nestáli. Opičí pacientka putovala s otevřeným hrudním košem rovnou do popelnice. Jindy jsme si zase koupili sedm žvýkaček a naráz si je nacpali do pusy. Chtěli jsme vědět, jaké to je, mít tak obrovskou žvýkačku, a proto jsme si ji pořád dokola půjčovali, abychom si užili oba. Chodili jsme spolu na třešně, na slunečnice i na rebarboru. Vybírali jsme spolu desetníky z rohoží před obchody a také jezdili se sběrem. V zimě jsme sjížděli kopec za barákem a jednou nás dokonce napadlo klouzat po bříše

a vypláznout jazyk na ledovku. Shodli jsme se na tom, že to chutná jako hašlerky.

Velmi rádi jsme se spolu prali. Buď jsme se mlátili polštáři z našich válend, nebo jsme zápasili tak, že ten, kdo položil druhého na lopatky, si mu kleknul na paže a poraženému udělal „válečky“ nebo mu dával „koňary“. On byl starší, větší a kluk, ale přesto mi při našich bojích nikdy neublížil. Velmi jsme se u toho vždycky nasmáli.

Večer, když jsme chodili spát, tak jsme si povídali, a protože jsem byla malej srabík, držel mě bráška před usnutím za ruku, abych se nebála tmy.

Byt, ve kterém jsme bydleli, byl situován tak, že jsme z pokojíku museli projít kuchyní a potom dlouhou zahnutou chodbou, než jsme dorazili v noci na záchod. Ono to asi nebylo tak moc daleko, ale pro malou holku, která se bojí tmy, to nebyl příjemný zážitek. Naštěstí tu pro mne byl Jeník. Kdykoli jsem ho mohla v noci vzbudit a on mě chytil za ruku a provedl mě tou pro mne strašidelnou tmou.

Pamatuji si, že když mi mamka vyrobila svépomocí z položené skříně vyvýšenou postel, měla jsem chvíli obavy, jak budu bez Jeníkovy ruky usínat. Co bychom to ale byli za děti, kdybychom nenašli řešení? Spustili jsme provázek z vrchní postele na tu spodní a každý jsme jej chytili za jeden konec. Naše spojení bylo obnoveno. Takto mne vlastně odnaučil se bát.

Taky si vzpomínám, že jednou se nám podařilo na matraci jedné naší válendy vylít tuš. A tu teda nevyčistíte. Zkoušeli jsme všechno. Nešlo to. Nakonec nás napadlo seškrábat to žiletkou. I toto nám přineslo novou zkušenost. Věřte mi nebo ne, nešlo to a ta díra, co tam uprostřed fleku zůstala, byla dost hrozná.

Mezi naše oblíbené hry patřily i ohničky. Brácha prý už snad jako šestiletý škrtl sirkou na svatbě u známých v kuchyni, kde byly pod linkou nahromaděné balící papíry ze svatebních darů. Tak daleko sice má paměť nesahá, ale z vyprávění vím, že to tenkrát opravdu nebyla žádná velká legrace a to ani poté, co někdo při hašení poplil nevěstu.

Doma jsme vždy zkoušeli nacpat papíry do záchodové mísy a zapálit je... Všem asi dojde, že do záchodové mísy proto, aby to bylo bezpečné a šlo to rychle uhasit. A byl to dobrý nápad.

Zato když jsme zkusili zapálit papír s kanagonem na betonovém parapetu v kuchyni, to už tak dobrý nápad nebyl. Papír vzplál rychlostí blesku a zároveň s ním částečně chytla i ozdobná záclonka visící na vitrážních tyčkách okna. Nehořela dlouho. Jako hasiči jsme byli fakt dobří.

V konečném výsledku tam ale zůstala ohořelá díra, kterou jsme nedokázali zamaskovat. Rychlost vzplanutí záclony předčila jen rychlost vzplanutí otce, když přišel z práce a záclonu spatřil.

„Jeníku, ty koňu!!!“ znělo z tatínkových úst...

Nakonec měl ale táta radost, že se nic nestalo a časem i tato příhoda upadla v zapomnění.

Jindy jsme se zase honili po bytě a běhali z pokoje do pokoje, a já, která byla na útěku, jsem za sebou bouchla dveřmi, což bylo špatně. Velkým přiražením zaskočil zámek ve dveřích a uvízla jsem uvězněna v ložnici rodičů, zatímco můj sourozenec zůstal z druhé strany dveří v obývacím pokoji. Byli jsme sami doma a mně se uvnitř samotné nelíbilo. Jeníkovi zbývala vlastně jen jedna možnost. S rozběhem párkrát vrazil do dveří, které nás dělily, a výsledek se dostavil. Dveře pod nápořem, byť jen dět-

ského těla, nakonec povolily. Zámek dveří se vylomil a já byla na svobodě.

Pokud se někomu zdá, že jsme byli pěkní raubíři, zralí na pár facek, tak snad je to tak. Přesto ale nikdy nechci zapomenout. Byly to krásné chvíle...

Když mi bylo asi jedenáct let, vyrazili jsme spolu a s kamarády na třešně. Krásný košatý strom si přímo říkal o očesání.

Všichni jsme si vzájemně pomohli do koruny stromu a trhali třešně do pusy i za trička. Všechno bylo fajn. Bohužel jen do chvíle, kdy se ozvalo zapraskání a větev, na které stál brácha, povolila. Svalil se k zemi jako hruška a narazil si ruku v rameni. Jinak jsme na něm žádné zranění nepozorovali. Doma jsme nic neřekli a čas běžel dál.

Nevím už, kolik od nešťastného pádu uběhlo času, když se mu v podpažní jamce začala tvořit boule. Doktorka pořád váhala. Až najednou přišel den, kdy zjistili, že tam, jako následek zranění při pádu ze stromu, začal růst nádor a že okamžitá operace je nutná, jinak by mohl přijít o ruku. Chirurgický zákrok brácha statečně přestál a jako vzpomínka na něj mu zůstala jen poměrně velká jizva.

Pamatuji si, jak jsme za ním jely s mamkou do nemocnice. Strašně moc jsem mu chtěla udělat radost. Mohla bych mu koupit větrník, ale to mi nepřišlo jako to pravé. Proto jsem se rozhodla, že mu zákusky upeču. Musím ale říci, že do té doby jsem kromě piškotu nikdy nic nepekla.

Podle vzoru kočičky a pejska jsem smíchala všechno, o čem jsem si myslela, že to do těsta patří, a přidala jsem i mák. Bohužel jsem v té době neměla ani tušení, že se mák musí předem umlít. Upekla jsem pěkné makové bá-

bovičky a byla jsem na sebe velice hrdá. Zabalila jsem je a vyrazila s mamkou do nemocnice. Nadšeně jsem je bráchovi předávala a sledovala, jak radostně můj dar přijal.

Předstíral radost, i když místo milovaného větrníku dostal nejedlé makové bábovičky jako z betonu. On mi prostě nikdy radost nepokazil...

Postupem času jsme spolu prožili ještě spoustu dalších příhod, na které stále velmi ráda vzpomínám.

Roky utíkaly a my jsme začali dospívat. Měli jsme už každý jiné zájmy, ale i tehdy jsme si dovedli před spaním povídat třeba i o prvních láskách.

Vlastně povídal jenom on, protože jemu bylo patnáct let a první zkušenost byla jeho. Já ve svých třinácti letech jen napínala uši, abych nepřeslechla, kdy už se pochlubí, že mu Eva, což byla osmnáctiletá slečna, kterou poznal na dovolené, konečně dala pusku.

Další známosti přišly později a musím přiznat, že ty jsme již tak dopodrobna neprobírali...

Nastalo období, kdy se válčí s pubertou, brácha měl samozřejmě i mnoho dalších nových zájmů a je pravda, že rodičům z nich šla občas hlava kolem. Musím ovšem připomenout, že jsme žili v době, kdy se za prohřešky považovaly i věci, které se dnes berou jako normální projevy pubescentů.

Průsvihů tak nějak přibývalo a s nimi občas i nutnosti jejich žehlení. Na to byl naštěstí náš otec machr, takže Jeník dospěl bez „ztráty květin“.

Dodnes všichni vzpomínáme třeba na jeho originální vysvětlení, že výplatu nedonesl, protože mu uletěla z traktoru. Jeho výmluvy byly někdy tak neuvěřitelné, že to snad nakonec musela být pravda.